

Hiç Telefonumuz Olmadıki

– Halil Aktaş · 09 Haziran 2012

Ali bey Denizlide yaşıyordu. Bir havlu atölyesi vardı. Atölyesinde her çeşit havlu üretiyor, yurt içi ve yurtdışına satışlar yapıyordu. Durumu gayet iyi idi. Şükrediyor işleriyle meşgul oluyordu. Fazla sosyal hayatı yoktu. İşinden evine evinden işine giderdi. Allah ona hiç zorluk çektirmemişti. İşleriyle iyi ilgilenir kimsenin işine karışmazdı. İşinden arta kalan zamanını ailesine ayırır, çok fazla gezip dolaşmazdı.

Ali bey bir akşam yine yorgun argın eve geldi. Haberleri izledi. Daha sonrada biraz gazete okuyup yatmaya gitti. Gece saat 12 sıralarıydı. Tam uyuyacaktiki, komşu dairede sanki birisi çivi çakar gibi duvara vurmaya başladı. Ali bey biraz sabretti. Fakat bu ses gitgide artıyor hiç durmuyordu. Hanımı;
-Sabret dedi durur birazdan.

Ama komşu duvara bişe ile vurmaya devam ediyordu. Ali bey iyice rahatsız oldu. Kızarak yataktan kalktı üzerini giyindi. Hırslı bir şekilde komşu dairenin kapısının zilini çalmaya başladı. Uzun uzun çalmasına rağmen kapı açılmadı. Tam dönüyorduki kapı açıldı. Daha kim ilduguna bakmadan, ali bey söylenmeye başladı.

- Siz ne biçim insansınız. Gecenin bu saatinde duvara çivi çakılırmı yada çekiçle vurulurmu. Ben sabah erken işe gideceğim. Sizde hiç saygı yokmu. Diye sayarken baktiki kapıyı açan tekerlekli sandalyede genç bir bayan.

-Amca bir dakika beni dinle dedi.

Ali bey üzölmüştü. Çıkışmadan görseydi daha sakın olabilirdi.

Genç kız sözüne devam etti.

-Annem dururken düstü kalkamıyor. Ben bişe yapamıyorum. Sadece sizden yardım istemek için duvara vurabildim. Kusura bakmayın. Ama annem hala yerde yatıyor. Ben ise hiç bişe yapamıyorum.

Ali bey

- Kızım neden 112 yi yada 155 polis imdat'ı aramadın ki. Cevap aynen şöyleydi.

-Amca bizim hiç telefonumuz olmadıki.

Bu laf Ali beyi yıkmıştı. Hemen 112 yi aradı. Hanımını çağırdı ve eve girdiler. Yerde yatan bayanı kaldırıp oturturdular. Kendindeydi fakat kalkamıyordu. Ambulans geldi acile kaldırdılar. Şekeri yükselmiş. Bir saat sonra eve geldiler. Her şey iyiydi. Ama Ali beyi bir düşünce almıştı.

Ne iş yaptığını sordu bayana.

Hatice kadın

-Beyim yıllar önce bir trafik kazasında öldü.Kızım sakat kaldı. Ben bir başıma kaldım. Geçinebilmek için Bir kaç evin temizliğini yapıyorum. Anca kiraya ve elektirik suya yetirebiliyorum. O yüzden bizim hiç telefonumuz olmadı. Kusura bakmayın sizi rahatsız ettik. Çok sag olun. Sizde olmasanız. Ben ne olacaktım. Kızım bişe yapamıyor. Çünkü yürüyemiyor" dedi

Ali beyler konuşup ayrıldılar. Eve gelince Ali bey Hanımına;

- Şu halimize bak. Komşumuzun kim olduğunu ne halde oldğunubile bilmiyoruz. Onlar acili arayacak bir telefona sahip deyilken biz yatıp mışıl mışıl uyuyoruz. Yazıklar olsun bize"dedi

Hanımda ona çok hak verdi. Sonraki gün ali bey bir telefon aldı. yüz kontur yükledi. Getirip sandalyedeki kıza verdi.

-Bu senin her ay yüz kontur ben alacam ve sen gerektiği gibi kullanacaksın. Biterse bana diyeceksin. Telefonum içinde kayıtlı"dedi.

Sandalyedeki kız ama Ali amca dediysede. Ali bey alini kaldırdı ses çıkarma dercesine ve ekledi

-Anne ne söyle işten gelince bize uğrasın diyede tembih etti.

Hatice kadın işten gelince kızından bunları duydu çok mutlu oldu. Kalktı Ali beylere gitti. Ali bey;

-Çalıştığın yerlerle konuş işini biter oralardan ve en kısa zamanda benim atölyemde benim yanımda işe başlayacaksın. Sana güzel maaş verecem. Bundan sonra sıkıntın olmayacak inşaallah" dedi

ilerleyen günlerde hatice kadın Ali beyin yanında işe başladı. Sığortası vardı maaşı güzeldi. Hastane masraflarında artık sığortadan dı. Çok çok mutluydu. Ali beye teşekkürler yağırdırıyordu. Ali beyse

- Asıl ben sizlere teşekkür ederim. Ben sizden sonra çevreme komşularıma bakmayı öğrendim. Şimdi artık bütün komşularımı tanımaya çalışıyorum. Bana çok büyük bir ders oldu dedi.

O günden sonra Ali bey bütün apartmandaki komşularını tanımaya özen gösterdi. Sonraki hayatı ise hem işinde hem de evinde daha güzel geçmeye başladı. Mutluluğu arttı. Mutlu etiklerini görünce dahada mutlu oldu. O günkü cümleyi ise hiç unutmadı.

"amca bizim hiç telefonumuz olmadıki" Halil Aktaş